

LAND VAN MIJN VADER

René Huyghebaert⁸

Achter de duinen werd hij geboren,
in een dier witte huisjes bij het stoere kerkgebouw
met zijn bonkige, stompe toren,
onder een hemel, groots en grauw.

In de polder groenen de weiden,
doorsneden met kanalen, als een zilveren lint,
hier en daar een rij bomen
schuin in de westenwind.

Huisjes staan er in een root,
er vóór kleine verzorgde hoven.
in het water van de sloot
weerspiegelt een koe ondersteboven.

Eens voeren hier 's werelds schepen,
nu is er nog slechts een kleine vliet.
Bij valavond twijfel je even
of je aan de horizon land of water ziet.

Aan de andere kant rijzen de torens
van de eens zo fiere stad,
wier rijkdom van Land's End tot de Gouden Hoorn
zijns gelijke niet had.

Vissers vonden in een lisput
een beeld van Onze Lieve Vrouw.
Maar was het wel Maria,
of was het Nehalennia ?

Uit de abdij der Hemelmoeder,
te midden 't golvend koren,
trok een lekebroeder
naar de Slag der Gulden Sporen.

Maar kijk je nu naar de duinen,
dan zie je havenkranen en flatgebouwen staan ;
zo wordt op hunne kruinen
de natuur geweld aangedaan.

⁸ °Antwerpen 2.4.1926, zoon van Albert Huyghebaert (Lissewege 1.3.1896-
Antwerpen 5.3.1955), kleinzoon van August Huyghebaert (Oostkerke 17.1.1861-
Lissewege 17.1.1908), 1880-1908 hulp-, later hoofdonderwijzer/schoolhoofd van de
Gemeenteschool te Lissewege.

Toch roeren zich ook nog de mensen
in dat zo rustige land,
ze komen naar voor met hun wensen,
ze worden contestant.

Men is zat van industrie en handel, en
't verlangen naar natuurlijker leven groeit ;
laat ons toch nog eens door de velden wandelen,
wanneer de meidoorn openbloeit.

Zo komt, spijs al 't veranderen,
bij mij vast te staan
dat Tyl, de geest, en Nele, ziel van Vlaanderen
nooit vergaan.